

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De tribus Magorum muneribus mysticis, & triplici myrrha. Serm. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

corde denuo offeramus in omne eius beneplacitum. eodem præstante, quicquid
Patre & Spiritu sancto uiuit & regnat benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De tribus Magorum muneribus mysticis, & triplici myrrha.
Sermo III.

Obtulerunt Magi Domino aurum thus & myrrham. Matthæi 2. Magna boni
die charissimi est festiuitas, qua primitiæ gentium ad agnitionem filii
Dei vocatæ eidem (licet infanti atque in matris gremio reliden-
ti) munera plena fide obtulerunt. Quorum non solum, ut illuminationem gra-
tulemur, verum etiam imitemur deuotionem admoniti, salutemus matrem
gratiæ, dicentes: Aue Maria. *Obtulerunt Magi Domino aurum, thus & myrrham.*
Sancti igitur viri isti, quos vocatio superna à regionibus longè distantibus
ad Christum visitandum, adorandum, honorandumq; muneribus attraxit,
sicut ipsi vniuersarum gentium, ex quibus sibi Christus elegit Ecclesiam, il-
luminandarum tenere figuram, ita eorum munera, quid offerre debeamus
mysticè nos instruant. Ipsi obtulerunt aurum, thus & myrrham. Nos vero
fratres à diuersis regionibus aduocati, & ad Christum hic aduati, studia-
mus eadem quotidie offerre Christo, quæ semel ipsi obtulerunt. Principio

Aurum my-
sticè chari-
tas vt sit
Apoc. 3.

Nihil sine
charitate
meritorium
1. Cor. 13.

Crocus

Cant. 8.

Eccle. 2.

Vt in aurum

tran. for-

mari debeat

mus

Rom. 8.

Thus my-

offerendum est aurum. Per aurum intelligi charitatem quis nesciat? Neque
enim dissonat, quod in Apocalypsi ciudam suaderet emere aurum ignitum,
vt Deo locuples fiat: quandoquidem diuitiæ nostræ emnes (de internis enim
loquimur) in sola æstimantur charitate. Tanto namq; vnusquisq; perfectior,
tanto sanctior, tanto Deo acceptior, tanto deniq; meritis est ditior, quanto
charitate est maior. Crescente enim charitate, crescunt reliquæ etiam virtu-
tes: quemadmodum illa decrecente aut deficiente, deficiunt. Caterum, sine
charitate nullam esse virtutem, nullum meritum, vel ex Paulo ad Corin-
thios manifestissimum est. Est igitur auri oblatio necessaria, vt quicquid ob-
fertis aliud, quiddam agitis, non sine auro offeratis, hoc est, nihil vos ad age-
dum moueat, quam charitas, nullus respectus ad proprium commodum,
siue id spirituale, siue naturale fuerit, sed pure (vt ita dicam) intentio pla-
cendi Deo.

Fertur Crocus auri appetentissimus optasse vt quicquid rangeret, vertere-
tur in aurum. Ego vobis non minora opto charissimi, vt quicquid corde in-
gitis, quicquid cogitatis aut desideratis, fiat aurum, id est prodeat ex charita-
te. Hoc inquam, opto, hoc vobis precor, & vt pro illo nitamini, suadeo, quo
vestrum nemo sit, qui non in omnibus pure quærat Deum, & extra hunc ali-
ud nihil intendat. Sit in vobis *fortis vt mors dilectio*, extra se alia omnia desinen-
s & consumens. ipsa vero à nullo vincibilis aut corruptibilis, qua tanquam
aurum in igne probati nunquam deficiatis. Quippe quos neque tristitia neque
lata possint separare à charitate, quæ est Christo Iesu, & iam non modo au-
rum offeratis, sed aurum etiam ipsi sitis. Altera est oblatio thus, quam ob-
ferre debemus Christo. In thure deuotionem intelligimus, quæ suavis ac pura
est affectio cordis in Deum, feruentem ac promptum habens animum tra-
dendi

IN FESTO APPARITIONIS DOMINI.

dendi se in omnia, quæ ad Dei pertinent honorem. O quam velociter ascendit hæc virgula fumi ad Deum, quam suaviter olet in conspectu Domini, quam benigne à Deo respicitur, quam potenter illum placat, qui ex sua natura vult misereri: quam dulciter allicit eum, qui sua sponte, vbi receptore inuenerit, se effundit: quam violenter denique eum trahit, qui præ dulcedine bonitatis continere se nequit. At è diuerso, quam abominabilis est tepor indeuoti cordis, qui Deum à se auertit, & eidem nauseam prouocat. Hic est eorum, qui pacem & quietem querunt in creaturis, qui naturæ commoda obseruant, qui stant in seipsis, nec suis desiderijs ac sensuum oblectationibus moriuntur, sed cum priuato amore Deo seruiunt. Quare licet, quæ faciunt, bona sint, ea tamen semper potiora ac chariora habent, quæ ex propria voluntate nascuntur. Sua magni aestimant, iudicantes aut aspernantes aliena. Hi parum habent de sui abnegatione: atque ideo thus eorum inquinatum est, deuotio impura. Verùm hi valeant cum suo tepore. Vos dilectissimi quicquid agitis, cum seruore & animi alacritate agite. (*Hilarem enim ditorem diligit Deus*) vt ex thure deuotionis vestræ, suauitatis odor ad Deum ascendat, simulque vos reficiat, & proximos, vestros recreando ad Deum trahat. Sategite pietatis odorem, & bonæ adificationis exempla alterutrum ingerere, vicissimque recipere. Atque si quid minus fortasse ad huius thuris cremationem, quod cordis vestri prunas debeat excitare, in viuientium conuersatione cernitis, ad sanctorum præcedentium, potissimè autem ad Christi exempla recurrite. Horum vitam inspicite, & fragrantissimæ sanctitatis odorem spiritu haurite. Haurite, inquam, & intra vos ita per imitationis studium trahite, vt ex vobis ipsi postea proximis vestris idonei sitis deuotionis thura cremare. Sentiant vobiscum viuentes, quod non ignauiter, nec sine fructu sanctorum vitam didicistis. Sic legite, sic audite, vt imitandum semper aliquid in cor vestrum reponatis, Ad hoc iuuat, interdum signum siue (vt ita dicam) memoriale exterioribus oculis apponere. Vt quotiescunque illud præteritis propositæ virtutis admoneamini, vt vel imitandi recalescat desiderium, aut certe gemitus enascatur, quod ab huius virtutis fragrantia adhuc tam dispares, tam distantes, tam denique estis alieni. Anhelate tamen, vt ad hanc oblationem thuris pertingat. Quam reuera mirum in modum felix est, quisquis interno ac iugi desiderio ad Deum seruet, quisquis animo semper parato aduolat, quisquis promptum sese offert ad quarendum ac diligendum Deum, & ad quæcunque alia, quæ ad eius atinent honorem, cultum ac beneplacitum. Verùm, id faciat oportet pure propter Deum, non propter donum, non spe præmij, non metu pœnarum, non etiam propter gratias, aut aliud, quodcunque (quod tamen in incipiente toleratur) ab eodem recipiendum aut habendum, quod non est Deus, sed, vt dixi, sine vilo respectu sui ipsius, nude, pure, ac simpliciter propter ipsum. Rarissima est hæc deuotio, cui tam casta, simplex, pura, deiformisquæ insit intentio, vt nulla ex parte homo querat seipsum.

Tertia est oblatio myrrhæ: quæ vel idèd nouissime recenso, quod sine auro ac thure recte nunquam offertur. Per myrrham enim amaritudinem mortificationis intelligimus, qui sine charitate & deuotione nunquam perficitur. Siue enim patimur, siue operamur, si in Deum ex charitate id non referimus,

351

sticè vt deuotionem designet. Cant. 4.

Deuotionis veræ efficacia quanta. Tepiditas abominabilis coram Deo vt sit.

2. Cor 9. Alacritas in diuinis Deo gratissima vt sit.

Christi & sanctorum gesta sedulo vt meditando imitandaque sint.

Quanta puritate nitere debeat intentio nostra.

Mirtha mysticè quid sit.

Nihil esse
sue charita-
te Deo ac-
ceptum.
Mirra tri-
plex Christo
offerenda
quæ.

Mortifica-
onis diffi-
cultas qua-
ta.

Quid in-
ter sit inter
sentire & a-
mare dele-
ctationes.

Creaturis
quomodo
utendum
sit.

Secunda
myrrha
quæ sit.

Voluntatis
propria
mortifica-
tio quæ.

feremus, laborem frustra infamimus. Sape enim huiusmodi opera, qui-
uis de genere sint bonorum, & speciem præterea pietatis habeant, si tamen
ex charitate non prodeunt, adeo sunt inquinata, adeo corrupta, ut etiam
pœnarum vltimum metu non careant. tantum abest, ut laude aut premio
donentur. Est autem, quæ Christo offertur, myrrham triplici differenti.
Prima est voluptatum ac delectationum sensibilium abdicatio, abnegatio
quæ desideriorum propriorum, & mortificatio priuati amoris. Hæc, n. o. or-
tet cætera omnia vitia inde, hoc est, ex priuato amore nascentia, reuincenda
ac mortificare, alioqui Deum non inuenimus. Amarum est assæta relinque-
re, amarum est contra seipsum pugnare, amarum est amata abicere, amarum
est desiderata sibi interdiceret, atque amorem ipsum in se persequi vltimum.
amarum est, quod delectat, subtrahere, quod molestum est, sibi ipsi ingerere.
Et tamen hæc est myrrha, quam offerri oportet, & neq; ad dextram neq; ad
sinistram declinare. Est itaque myrrha amara & tanto amarior, quanto de-
lectatio ad creaturam ante in te fuerat maior. Sed dicit aliquis: Quomodo
ut sine delectatione viuam, potest fieri? Nunquid non edendum, nunquid non
bibendum est? & quid esurientem aut sitientem æque delectat, ac cibum aut
potus? Sic dum frigore lædor, quomodo absque delectatione calefiam? Non
video, si natura manebit natura, quomodo hæc corporis commoda, sine
quibus non viuatur, nullam etiam infra necessitatis metas admissa adierant
consolationem. Respondendum, longissimo à se distare interuallo, delectatio-
nem querere seu amare, eamque ad interna recipere: super hac item gaudere,
consolari aut requiescere, quæ omnia prohibita sunt à Deo. Et delectationem
sentire quidem propter creaturas humanæ infirmitati necessarias, non ti-
men amare, hoc est, creaturis vti propter necessitatem, licet non sine delectatio-
ne, non tamen propter delectationem. Quia alia non restat euadendi via, quæ
ut creaturis necessarijs utamur, quomodo creatæ sunt, ad finem, ad quem
creatæ sunt, id est, ad naturæ sustentationem, siue delectent, siue non delectent.
Itaque delectatio in exteriori sensu si versatur, ibi maneat, id est, ad interna
non recipiatur. Nec ibi maneat ut quiescat, aut ibi foueatur. sed ibi mane-
at, hoc est, interiora non penetret, sed cum actu præterfluat & transeat, at-
que ita pereat, ut huius etiam memoria & imago, si possibile est, ad men-
tem hominis non pertingat. Moriendum igitur est delectationi creaturarum,
ut non queratur, non ametur tãquam aliquid propter se delectatio. Non aut
propterea moriendum est casto vsui creaturarum. Vnde quia sine creaturis viu-
re nequimus, si in harum vsu delectatio non quesita, non vocata occurrat, sen-
tiatur quidem, sed quasi non sentiretur, sentiatur, id est, sentiatur foris in sensu
exteriori, & intus nesciatur, id est, non ametur, nec super ea gaudetur. Care-
rum, non solum delectationi vitiosa, verum etiam naturali ut moriatur,
conandum est: imo cuiusque etiam consolationi extra Deum abrenunciandum,
& omnia, quæ sub Deo sunt, superanda atque supergredienda: sint dona con-
solationisve à Deo, sint amicitia honestæ & familiaritates cum sanctis Dei
hominibus, sintve alia quecumque inferiora Deo, in quibus omnibus neque
gaudendum neque quiescendum est, sed in solo Deo. Ad quæcunq; alia, ut in
finem vltimum, sunt destinanda. Inde liquet, quod volebam pro altera spe-
cie mortificationis dicere, videlicet ut non solum delectationibus abrenun-
ciat.

ciet, sed desiderijs etiam ipsis habendi moriatur homo, ad omnia paratus, & in vtramque partem resignatus: ad habendum scilicet & ad carendum, ad operandum & quiescendum, ad aduersa & prospera recipienda, quasi is qui non habet opinionem nec propriam voluntatem, sed nutu atque ductu regitur alieno, hoc solum putans optimum, quicquid sua, hoc est, propria voluntate non fuerit enatum, ut in omnibus abnegatio sui habeat in eo locum. Itaque studet mori omnibus desiderijs, quæ ex priuato nascuntur amore, & soli diuinæ prouidentiae sese credit, huicque innititur. Hinc tertia species mortificationis apparet, quando etiam in his, ubi quærit Deum, & quæ secundum scripturas, & iuxta sanctorum exempla videtur debere eligere, resistitur ei & impeditur, aut quasi etiã Deus eius profectui vellet resistere, ab eodem quoque relinquatur atque proicitur: expositus denique omni tentationi non iuuatur ab eo, sed, ut dixi, quasi repugnaret eius studijs bonis diuina iustitia, ita quæcunque incipit, propulsantur, & intereunt, aut prohibentur, ac imitariibus interceptiuntur. Si iam inter hæc omnia potest mori proprio sensui, propriæque voluntati, ut non malit Deo seruire, quomodo sibi propria voluntas suggerit, aut quomodo suadet propria deuotio, aut quomodo suæ complexioni, atati, naturæ, statuiue videretur magis accommodum: sed quomodo Deo placet ut seruiatur sibi, sequens illius tractum, & accipiens omnia impedimenta de eius manu, & nihilo minus tamen studium proficiendi non deserat, tamen in nullo videatur proficere & progredi, sed ad imperfectiora semper destinari. Hic si inærea confidat Deo, si innitatur prouidentiae diuinæ, si mori denique studeat omni proprietati, eligens, si Deo ita placeat, nouissimum pro Dei amore habere locum inter omnes saluandos, speretque omnia sibi optima à Deo euenire, nec diffidat de bonitate diuina, cui se totum credit, hic offert myrrham mortificationis probatissimam. Iam fratres charissimi oblationem puero facturi, pro his tribus muneribus Domino supplicemus. Rogemus puerum ipsum, ut in corda nostra ponat hæc tria, quæ illi offeramus munera. Neque enim alibi quærenda sunt, neque inuenienda, sed ab ipso petenda atque donanda. Donet igitur nobis puer Iesus, quod illi offeramus ad laudem Patris & Spiritus sancti, qui est Deus benedictus in secula, Amen.

Tertia myrrha probatissima quæ.

IN EADEM SOLENNITATE.

De triformi Ecclesia statu, alijsq; varijs per munera Magorum significatis.
Sermo IV.

APERTIS thesauris suis obtulerunt Magi munera, aurum, thus & myrrham. Matthæi II. Si venerabilium Magorum fratres charissimi confideremus studium, vigilantiam, fidem, laborem, pietatem, munificentiam in Iesu, magna nobis oboritur confusio, quod hi vni suæ gentis crediderint vati, propter vnicum oraculum solliciti stellam expectauerint, sequuti fuerint, Christum quæsierint, eumque infantem ac pauperem, & in loco admodum vili inuenientes, adeo scandalizati non fuerint, nec trepidauerint, ut adorauerint etiam, muneraque eidem obtulerint. Nos verò post innumera Prophetarum

Yy

phetarum